

CORINT

CLASICI AI LITERATURII

JANE AUSTEN
◆
Parcul Mansfield

JANE AUSTEN

Parcul Mansfield

Traducere din limba engleză de
ANCA IRINA IONESCU

Prefață de
DRAGOȘ ZETU

CLASICI AI LITERATURII

CAPITOLUL V

Tinerii s-au plăcut de la bun început. Era multă atracție din ambele părți și relația de simple cunoștințe promitea să se transforme curând în intimitate, imediat ce bunele maniere aveau să o permită. Frumusețea domnișoarei Crawford nu i-a făcut un deserviciu în privința domnișoarelor Bertram. Erau prea atrăgătoare ca să le displacă o femeie din acest motiv și aproape la fel de fermecate ca și frații lor de ochii ei negri vioi, de tenul curat și închis la culoare și de drăgălășenia ei în ansamblu. Dacă ar fi fost înaltă, cu forme pline și blondă, ar fi fost mai dificil; dar, așa cum stăteau lucrurile, nu se putea face nicio comparație. Era cea mai plăcută, mai dulce și mai drăguță fată, în timp ce ele erau cele mai rafinate tinere din comitat.

Fratele ei nu era un bărbat bine; nu, căci atunci când l-au văzut prima dată părea absolut șters, smead și un oarecare; cu toate acestea, era gentleman și avea o ținută agreabilă. A doua întâlnire le-a dovedit că nu este chiar așa de oarecare; era șters, asta e adevărat, dar avea atât de multă prestață, dinții îi arătau extraordinar și era atât de bine făcut, încât uitai de faptul că este șters; și, după a treia întrevedere, după ce au luat masa în compania lui la Parohie, nimeni nu-și mai permitea să spună despre el că ar fi șters. Era, de fapt, cel mai agreabil tânăr pe care îl cunoscuseră surorile și erau amândouă la fel de încântate de el. Logodna domnișoarei Maria Bertram îl transforma pe bună dreptate în proprietatea Juliei, fapt de care Julia era perfect conștientă; și nu

trecuse nici o săptămână de când era la Mansfield, că era gata să se îndrăgostească de el.

Părerăa Mariei despre acest subiect era mai confuză și nedefinită. Nu voia să vadă și nici să înțeleagă. „Nu poate fi nimic rău în faptul că îi place un bărbat agreabil – toată lumea cunoștea situația ei –; domnul Crawford trebuie să aibă singur grijă de el însuși.” Domnul Crawford nu intenționa să se pună în niciun pericol! Domnișoarele Bertram meritau să fie plăcute și erau dispuse să se lase plăcute; iar la început, el nu avusese alt scop decât să le facă și pe fete să-l placă pe el. Nu voia ca fetele să moară de dragoste după el, dar, deși avea o minte și un temperament care ar fi trebuit să-l determine să judece și să simtă mai bine, și-a permis o mare libertate în anumite privințe.

— Îmi plac foarte mult domnișoarele Bertram, dragă soră, a spus el când s-a întors, după ce le condusese la trăsură, în seara când veniseră în vizită la masă. Sunt niște fete foarte elegante și agreabile.

— Așa este și mă bucur că spui asta. Dar Julia îți place cel mai mult.

— O, da! Îmi place mai mult Julia!

— Dar chiar îți place? Pentru că, în general, Maria Bertram este considerată cea mai frumoasă.

— Așa presupun. Este avantajată de toate trăsăturile și preferă înfățișarea ei, dar îmi place Julia mai mult; domnișoara Maria Bertram este fără îndoială mai frumoasă, și mi se pare cea mai plăcută, dar o voi prefera întotdeauna pe Julia, pentru că așa mi-ai poruncit.

— Nu voi mai vorbi cu tine, Henry, dar știi că, în cele din urmă, o vei prefera pe ea.

— Nu ți-am spus de la bun început că îmi place mai mult?

— Și apoi, domnișoara Maria Bertram este logodită. Să ții minte asta, dragul meu frate. Alegerea ei a fost făcută.

— Da, și tocmai de aceea îmi place mai mult. O femeie logodită este întotdeauna mai agreabilă decât una nelogodită, căci este mulțumită de ea însăși. Grijile ei s-au terminat, simte că își poate exercita toate puterile pentru a plăcea, fără să trezească vreo suspiciune. Totul este în siguranță când o doamnă este logodită; nimic rău nu se poate întâmpla.

— Iar pe de altă parte, domnul Rushworth este un tânăr foarte cumsecade și o partidă foarte bună pentru ea.

— Dar domnișoarei Bertram nu-i pasă de el nici cât negru sub unghie; aceasta este părerea *ta* despre prietena ta intimă. Dar eu nu sunt de acord cu asta. Sunt sigur că domnișoara Bertram este foarte atașată de domnul Rushworth: am văzut asta în ochii ei, când a fost pomenit. Am o părere prea bună despre domnișoara Bertram ca să presupun că și-ar dăruia mâna fără să-și dăruiască și inima.

— Mary, ce ne facem cu el?

— Cred că trebuie să-l lăsăm în pace. Discuția nu e de niciun folos. Va cădea în cursă în cele din urmă.

— Dar nu vreau să cadă în nicio cursă! Nu vreau să fie dus de nas. Vreau ca totul să fie frumos și onorabil.

— O, draga mea! Lasă-l să-și încerce norocul și să cadă în cursă. O să-i fie învățătură de minte. Toată lumea cade în cursă mai devreme sau mai târziu.

— Dar nu întotdeauna când e vorba de căsătorie, dragă Mary.

— Ba mai ales când e vorba de căsătorie. Cu tot respectul pentru cei de față în privința șanselor de a se căsători, dragă doamnă Grant, nu există nici măcar o persoană dintr-o sută, de oricare sex, care să nu cadă într-o cursă atunci când se căsătorește. Indiferent unde mă uit, văd că întocmai așa este; și am sentimentul că așa *trebuie* să fie, dacă mă gândesc că, dintre toate tranzacțiile, aceasta este cea în care oamenii așteaptă cel mai mult de la ceilalți și sunt ei înșiși cel mai puțin sinceri.

— Ah, ai fost la o școală foarte proastă pentru căsătorie, în Hill Street.

— Sărmana mea mătușă avea desigur puține motive să-i placă starea de femeie căsătorită. Dar oricum, din câte am observat chiar eu, este o chestiune de strategie. Cunosoc multe persoane care s-au căsătorit cu speranța și încrederea deplină că vor obține un anumit avantaj din această legătură, o realizare, un om de bună calitate și s-au trezit complet decepționate, obligate să îndure fix opusul a ce-și propuseseră. Ce este aceasta dacă nu o cădere în cursă?

— Draga mea copilă, trebuie să ai și puțină imaginație aici. Te rog să mă ierți, dar nu pot să te cred. Chiar dacă ar fi așa, tu nu vezi decât jumătate. Vezi răul, dar nu vezi și consolarea. Mici fre-cușuri și dezamăgiri vor fi pretutindeni și toți suntem predispuși să ne așteptăm la prea mult; iar când un plan pentru obținerea fericirii eșuează, firea omenească recurge la altul; dacă primele socoteli dau greș, a doua oară calculăm mai bine: găsim undeva alinarea; iar observatorii rău intenționați, dragă Mary, care fac din țânțar armăsar, cad mai rău în cursă și sunt mai dezamăgiți decât cei în cauză.

— Bravo, surioară! Tot respectul pentru acest *esprit du corps*¹ al tău. Când voi fi soție, intenționez să fiu și eu la fel de aprigă; și îmi doresc ca și prietenii mei să fie, în general, tot așa. Voi fi scutită de multe dureri de cap.

— Ești la fel de înverșunată ca și fratele tău, Mary; dar vă vom lecui pe amândoi. Mansfield vă va lecui pe amândoi, dar fără să vă atragă în vreo cursă. Stați cu noi și vă vom lecui.

Deși nu doreau să fie lecuiți, frații Crawford erau dispuși să rămână. Mary era mulțumită de Parohie ca locuință temporară, iar Henry era la fel de dispus să-și prelungească vizita. Venise cu intenția să petreacă numai câteva zile cu ei, dar Mansfield promi-tea lucruri bune, iar el nu avea nicio altă treabă în altă parte.

---

¹ Expresie franțuzească, folosită aici cu sensul de „spirit de echipă” (n. red.).

Doamna Grant era încântată să-i aibă pe amândoi cu ea, iar domnul Grant era și el cât se poate de mulțumit cu această situație: o tânără frumoasă și vorbăreață ca domnișoara Crawford este întotdeauna o companie plăcută pentru un bărbat indolent, care stă în casă; iar cu domnul Crawford ca oaspete, avea în fiecare zi un pretext să bea vin roșu la masă.

Admirația domnișoarelor Bertram pentru domnul Crawford era mai furtunoasă decât orice simțise domnișoara Crawford vreodată. Admitea totuși că domnii Bertram erau tineri foarte rafinați, că nici la Londra nu se întâlneau prea des doi tineri ca aceștia și că manierele lor, în special ale celui mai în vârstă, erau excelente. Stătuse mult la Londra, era mai vioi și mai galant decât Edmund și trebuia, deci, să fie cel favorit; și, într-adevăr, faptul că era cel mai mare era un alt avantaj important. Avusese o bănuială inițială că avea să-i placă mai mult cel mai mare. Știa că era genul ei.

Tom Bertram trebuie să fi fost oricum considerat un om agreabil; era genul de tânăr pe care toată lumea îl place, șarmul lui era adesea considerat mai încântător decât alte înzestrări de natură superioară, căci avea o purtare degajată, o dispoziție excelentă, cunoștea mulți oameni și avea multe de spus; iar faptul că avea să moștenească Parcul Mansfield și titlul de baronet nu avea cum să-i dăuneze. Domnișoara Crawford a simțit curând că el și situația lui ar putea s-o mulțumească. A privit în jurul ei cu atenție și a constatat că aproape totul este în favoarea lui: un parc, un parc adevărat, pe o rază de opt kilometri, o casă spațioasă, modernă, atât de bine amplasată și atât de bine adăpostită, încât ar fi meritat să facă parte din colecția de gravuri de la locuințele nobililor din regat și care nu avea nevoie decât să fie complet remobilată; surori agreabile, o mamă tăcută și el însuși un bărbat agreabil, dar având și avantajul că era reținut din a paria prea mult, grație unei promisiuni făcute tatălui său și cu perspectiva de a deveni el însuși mai târziu sir Thomas. S-ar putea să meargă bine; considera că îl va

putea accepta și a început, în consecință, să se intereseze puțin de calul cu care urma să participe la cursele din B.

Aceste curse urmau să-l ia de lângă ea la puțin timp după ce făcuseră cunoștință; și, întrucât se pare că, judecând după plecările lui obișnuite, familia nu-l aștepta să se întoarcă timp de multe săptămâni, pasiunea lui avea să fie pusă curând la încercare. Îi spusese multe lucruri ca să o convingă să participe la curse, elaborase cu tot zelul și înflăcărea chiar și planuri pentru participarea unui grup mai mare, dar nu rămăsese decât cu vorbele.

Și Fanny – ce făcea și la ce se gândea ea în tot acest timp? Și ce părere avea despre nou-veniți? Puține tinere de optsprezece ani puteau fi mai rar invitate să-și exprime opinia decât era Fanny. În felul ei tăcut și fără să atragă atenția, și-a adus și ea tributul de admirație pentru frumusețea domnișoarei Crawford; dar continua să-l considere pe domnul Crawford foarte șters și, deși cele două verișoare ale ei exprimaseră în repetate rânduri contrariul, nu-l menționa niciodată. Observația pe care a stârnit-o a fost în acest sens.

— Încep să vă înțeleg pe toți, cu excepția domnișoarei Price, a zis domnișoara Crawford, în timp ce se plimba cu domniul Bertram. Vă rog, spuneți-mi, și-a făcut debutul în societate sau nu? Sunt nedumerită. A luat masa la Parohie împreună cu voi ceilalți, ceea ce înseamnă că a ieșit în societate; dar vorbește atât de puțin, încât nu-mi vine să cred că este așa.

Edmund, căruia i se adresase în mod deosebit, a răspuns:

— Cred că știu ce vreți să spuneți, dar nu mă pot angaja să răspund la această întrebare. Verișoara mea este matură. Are vârsta și gândirea unei femei, dar dacă și-a făcut sau nu debutul în societate, această chestiune mă depășește.

— Cu toate acestea, în general, nimic nu poate fi stabilit mai ușor. Deosebirea este atât de evidentă. Manierele și înfățișarea, în general vorbind, sunt total diferite. Până acum nu am crezut că mă pot înșela în privința debutului în societate al unei fete. O fată

care nu a ieșit în societate este îmbrăcată întotdeauna la fel: de exemplu, poartă o bonetă strânsă; pare foarte modestă și nu scoate niciodată nicio vorbă. N-aveți decât să zâmbiți, dar așa este, vă asigur. Și, cu excepția faptului că uneori se exagerează în această privință, este cât se poate de corect. Fetele trebuie să fie tăcute și modeste. Cel mai inacceptabil lucru este tocmai faptul că, după debutul în societate al unei fete, are loc o schimbare a manierelor acesteia, care poate fi considerată adesea prea bruscă. Într-un interval foarte scurt de timp, fetele transformă comportamentul rezervat în tocmai opusul acestuia – prea multă încredere de sine! Aceasta este partea defectuoasă a sistemului actual. Nu ne place să vedem o fată de optsprezece, nouăsprezece ani dintr-odată dispusă să facă orice – și asta mai ales după ce, în urmă cu un, de-abia putea să scoată o vorbă. Domnule Bertram, îndrăznesc să spun că ați întâlnit cândva astfel de schimbări.

— Cred că da, dar nu este deloc corect; înțeleg la ce vă referiți. Vă gândiți la mine și la domnișoara Anderson.

— Da' de unde! Domnișoara Anderson! Nu știu la cine sau la ce vă referiți. Nu înțeleg nimic. Dar am să vă interoghez cu multă plăcere, dacă îmi povestiți despre ce este vorba.

— Ah, vă descurcați foarte bine, dar nu mă puteți obliga chiar așa. Cu siguranță că ați avut-o în minte pe domnișoara Anderson când ați descris schimbarea unei tinere femei. Ați zugrăvit-o mult prea exact ca să fie o greșeală. S-a întâmplat exact așa cu familia Anderson din Baker Street. Am vorbit despre ei mai deunăzi, știți. Edmund, m-ai auzit vorbind despre Charles Anderson. Împrejurarea a fost exact așa cum a descris-o această doamnă. Când Anderson m-a prezentat prima dată familiei sale, cam acum doi ani, sora lui încă nu își făcuse debutul în societate și nu am putut s-o fac să vorbească cu mine. Într-o dimineață, am stat acolo o oră să-l aștept pe Anderson, numai cu ea și încă o fetiță sau două în încăpere, căci guvernanta era bolnavă sau plecase, iar mama intra și ieșea cu scrisori de afaceri și abia dacă am scos o

vorbă sau o privire de la tânăra domnișoară – nimic în sensul unui răspuns civilizată; s-a schimonosit și s-a întors cu spatele la mine cu un asemenea aer! Nu am mai văzut-o în următoarele douăsprezece luni. Apoi a debutat în societate. Am întâlnit-o la doamna Holford și nu am recunoscut-o. A venit la mine, a spus că ne cunoaștem, m-a privit cu toată îndrăzneala; a vorbit și a râs până când nu am mai știut unde să mă uit. M-am simțit atunci ca un bufon în încăperea aceea și îmi este clar acum că domnișoara Crawford a auzit această poveste.

— Și este chiar o poveste foarte frumoasă, cu mult adevăr în ea, îndrăznesc să spun, deși nu-i face cinste domnișoarei Anderson. Este o greșală mult prea frecventă. În mod sigur, mamele încă nu știu cum să-și țină în frâu fiicele. Nu știu în ce constă eroarea și nu pretind că pot să-i corectez pe oameni, dar îmi dau seama că greșesc deseori.

— Cei care arată lumii cum trebuie să fie purtările tinerelor, a zis domnul Tom Bertram galant, ajută foarte mult la îndreptarea acestora.

— Eroarea este destul de evidentă, a spus mai puțin curtenitor Edmund. Astfel de fete sunt prost crescute. Li se prezintă idei greșite de la bun început. Acționează întotdeauna mânate de vanitate și nu există mai multă modestie autentică în purtarea lor înainte de a-și face debutul în societate decât după aceea.

— Nu știu ce să zic despre asta, a spus șovăitoare domnișoara Crawford. Da, nu pot fi de acord cu dumneavoastră în această privință. Este, fără îndoială, aspectul cel mai neînsemnat al chestiunii în cauză. Căci este încă mult mai rău să avem fete care nu și-au făcut debutul, dar care își dau aceleași aere și își asumă aceleași libertăți ca și când ar fi făcut-o, ceea ce am văzut întâmplându-se. Asta este mai rău decât orice altceva – de-a dreptul dezgustător!

— Da, într-adevăr, este foarte neplăcut, a răspuns Tom Bertram. Te derutează; nu mai știi ce să faci. Boneta strânsă și purtarea rezervată pe care le-ai descris așa de bine (și nimic nu a

fost mai adevărat vreodată) îți spun la ce să te aștepți; dar anul trecut am intrat într-o încurcătură cumplită, tocmai pentru că aceste detalii lipseau. În septembrie trecut, imediat după ce m-am întors din Indiile de Vest, m-am dus la Ramsgate pentru o săptămână, la un prieten. Prietenul meu Sneyd – m-ai auzit vorbind de Sneyd, Edmund –, tatăl lui, mama, surorile, toți erau acolo, dar eu încă nu-i cunoșteam. Când am ajuns la Albion Place, erau plecați; ne-am dus după ei și i-am găsit pe chei – se aflau acolo doamna și cele două domnișoare Sneyd, cu alte cunoștințe ale lor. M-am înclinat politicos și, cum doamna Sneyd era înconjurată de bărbați, m-am dus la una dintre fiicele ei și am mers alături de ea tot drumul până acasă, încercând să mă fac cât mai plăcut; tânăra doamnă era cât se poate de dezinvoltă și la fel de dispusă să vorbească, pe cât era să asculte. Nu bănuiam că mă purtam necuvenit. Amândouă arătau absolut la fel, erau bine îmbrăcate, cu voaluri și umbrele, ca și celelalte fete; dar, după aceea, am aflat că îi acordasem toată atenția celei mai mici, care încă nu-și făcuse debutul în societate, și, în felul acesta, o jignisem cumplit pe cea mai în vârstă. Domnișoara Augusta nu ar fi trebuit băgată în seamă încă șase luni; și cred că domnișoara Sneyd nu m-a iertat niciodată.

— Da, a fost, într-adevăr, foarte rău. Sărmana domnișoară Sneyd! Deși nu am o soră mai mică, o compățimesc. Trebuie să fie foarte trist să fii neglijată până îți vine rândul; dar a fost în întregime greșeala mamei ei. Domnișoara Augusta ar fi trebuit să fie însoțită de guvernanta ei. Lucrurile acestea făcute pe jumătate nu duc la nimic bun. Dar acum trebuie să-mi vorbești despre domnișoara Price. Merge la baluri? Se duce la cină și în altă parte, nu doar la sora mea?

— Nu, a răspuns Edmund, nu cred că a fost niciodată la un bal. Nici mama mea nu iese decât rareori în societate și nu ia niciodată masa în altă parte decât la doamna Grant, iar Fanny stă acasă cu ea.

— O, atunci e clar. Domnișoara Price nu și-a făcut debutul.

CĂRȚILE DE CARE NU TE DESPARȚI NICIODATĂ!

Clasici ai literaturii reprezintă colecția de cărți pe care le citești măcar o dată în viață. Sunt acele narațiuni care te formează, care îți amintesc cine ești și care te însoțesc pretutindeni. Autorii de geniu și operele lor strălucite li se adresează atât celor care se află la început de drum și care descoperă moștenirea culturală a umanității, cât și aceluia care se întorc la pasiunea pentru clasic.

Romane captivante, nuvele și proze scurte splendide, povești de un realism feroce sau care creează lumi – aceasta este marea literatură, confirmată de cele mai prestigioase premii și de preferința nestrămutată a generații de cititori.

Să ne lăsăm purtați de cărțile care au schimbat lumea, care au provocat gândirea, care au transformat *zeitgeist*-ul!

JANE AUSTEN

Parcul Mansfield

TRADUCERE DE ANCA IRINA IONESCU

PREFAȚĂ DE DRAGOȘ ZETU

„În esență, cartea este despre un copil dezrădăcinat,
care posedă o conștiință de neclintit.
O adevărată eroină.”

PAULA BYRNE

„[Jane Austen] este unul dintre cei mai consecvenți
autori de satiră din întreaga literatură.”

VIRGINIA WOOLF

Partener media:

**OBSERVATOR
CULTURAL** —

ISBN: 978-606-088-367-8

9 786060 883678

www.edituracorint.ro